

Budite hrabri

*“Budite hrabri i jaka srca, svi koji se u JAHVU
uzdate.”*

— *Psalmi 31: 24* —

Sveto pismo potiče Gospodinov narod da bude pun vjere, nade, pouzdanja i povjerenja. Dok promatramo svijet, vidimo posebne razloge zašto bi to trebalo biti tako. Većina ljudi u svijetu puna je straha, strepnje, nepovjerenja i brige. Zbog toga ne uspijevaju izvući najbolje iz životnih prilika. Vide zamke grijeha i nevolja u mnogim različitim smjerovima i stoga imaju razloga biti nepovjerljivi, bojažljivi.

Pravi kršćani, međutim, stupili su u poseban odnos s Bogom, a on s njima. Uvjerio ih je da će nadzirati njihove poslove, što ne bi bilo tako da nisu stupili u odnos s njim. Stoga se trebaju nadati i uzdati u njega. Trebaju poslušati ono što je rekao i ohrabriti se mislju da su sva njihova iskustva pod njegovim nadzorom.—2.Korinćanima 4: 15-17

Božji narod je istupio iz svijeta i pridružio se standardu Gospodina Isusa Krista—mjerilu pravednosti, istine, svetosti i protivljenja grijehu. Bit će napadnuti moćnim neprijateljima. Pred njih će stati sam Sotona, koji će im se nastojati suprotstaviti, kao što se suprotstavljao svim Božjim planovima. Ne može izravno napasti Gospodina, ali može napasti njegov plan i one koji u njega vjeruju. Sotona je taj koji je potaknuo nered, previranja i

progone u Isusovo i apostolsko vrijeme, i koji je potom od tada donio ugnjetavanje Gospodinovog naroda.—2. Korinćanima 2: 11; 11: 14; 2.Solunjanima 2: 7-10; 1. Petrova 5: 8, 9

Sotona nije učinio te stvari svojim osobnim dodirom, već preko svojih zavedenih slugu. (2.Solunjanima 2: 11) On se oduvijek protivio pravednosti i svima onima koji ljube pravednost. Zbog toga kršćani trebaju imati veliku hrabrost; jer ako dopuste Protivniku da im uništi hrabrost, uskoro ih može potpuno izbaciti iz bitke. Vojnik u povlačenju, koji je izgubio hrabrost, od male je koristi u bitci. Umjesto da gubimo hrabrost, trebamo prepustiti svoje zemaljske interese našem Ocu i vjerovati mu da će nas u sadašnjem životu voditi i da će sve pretvoriti u dobro onima koji su “odlukom njegovom pozvani”.—Rimljanima 8: 28

Osim Protivnika, imamo i opći duh svijeta koji nam se suprotstavlja. Svijet će nas često smatrati glupima ako mislimo da imamo bilo kakav poseban božanski nadzor. Takav duh nam može tiho reći: “Bog je stvorio sve svjetove, tisuće anđela i sve u svemiru. Mislite li da on ima ikakvo posebno zanimanje za vas? Ako postoji Bog, on je toliko velik, a mi toliko mali da nas ne može ni primijetiti.” Tako naša vjera može biti uništena. Kada dođemo u kontakt sa svjetovnim ljudima, možemo se naći, takoreći, kao da je mokra deka bačena na naše jednostavno povjerenje, iako nam ne kažu ni riječi. Moramo imati dobru hrabrost i nadati se Gospodinu. Kao što Pavao izražava: “A mi, mi ne primismo duha svijeta, nego Duha koji je od Boga.”—1.Korinćanima 2: 12

Osim toga, imamo svoje palo tijelo. Svatko od nas u sebi, u svom tijelu, ima najstrašnijeg protivnika. (Rimljanima 7: 18, 25) Sveto pismo pokazuje da kada smo se predali Gospodinu i on nam je dao svog Svetog

Duha, mi smo tamo započeli proces transformacije i postali zametci Novih Stvorenja “u Kristu”. (Rimljanima 12: 1, 2; 2.Korinćanima 5: 17) Ovaj zametak Novog Stvorenja, novi um, volja i karakter, razvija se u našim smrtnim tijelima do trenutka uskrsnuća ili duhovnog rođenja, kada ćemo prijeći iz zemaljskog u nebesko stanje. “[Novo Stvorenje] sije se u raspadljivosti, uskršava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskršava u slavi; sije se u slabosti, uskršava u snazi; sije se tijelo naravno, uskršava tijelo duhovno.”—1.Korinćanima 15: 42-44

Ipak, dok smo u tijelu, imamo sve njegove pale sklonosti s kojima se moramo boriti. Istovremeno, kao Nova Stvorenja, odrekli smo ih se—okrenuli smo leđa grijehu. (Rimljanima 6: 1-2, 11-12) Zamijenili smo zemaljske interese i nade za nebeske interese i nade. Gospodin nas iskušava našim svakodnevnim iskustvima. Moramo uvijek biti budni da bismo pobijedili tijelo. Potrebno je mnogo hrabrosti da se borimo protiv njegovih sklonosti grijehu. Potrebno je još više hrabrosti da se, dok se neprestano borimo protiv nemoći i slabosti našeg tijela i pobjeđujemo ga u dobroj mjeri, dodatno uključimo u žrtvu i službu Gospodinu. Sve to zahtijeva mnogo hrabrosti, a sami od sebe nismo dovoljni.—2. Korinćanima 3: 5; Filipljanima 3: 3

Potaknuti smo da se uzdamo u Gospodina i uvjereni smo da “sve možemo u Kristu koji nas jača”. (Filipljanima 4: 13) Jedino je njegova moć dovoljna za nas. Trebat će nam sva naša hrabrost, sva naša vjera i nada—svaki koristan element koji možemo uložiti u borbu—kako bismo postigli konačnu pobjedu. Međutim, Gospodin daje dovoljno milosti da možemo biti pobjednici. (2.Korinćanima 12: 9; Hebrejima 4: 16) To ne znači da će itko od nas živjeti savršenim životom ili

da ćemo uvijek u potpunosti pokazivati veliku hrabrost. Možda ćemo s vremena na vrijeme pogriješiti, ali naš voljeni Nebeski Otac nas vodi i naučit ćemo vrijedne lekcije iz svojih pogrešaka.

Različite vrste hrabrosti

Neki, imajući jaču vjeru i nadu, s umom potpuno usmjerenim na Gospodina, hrabro su krenuli naprijed. To je “dobra hrabrost” u smislu snažne hrabrosti, ispravne hrabrosti. S našim tekstom mogli bismo povezati misao da naše “uzdanje u JAHVU” trebamo poduprijeti i ojačati dobrom hrabrošću, pravom vrstom hrabrosti, bogobožnom hrabrošću.

Postoji i hrabrost koja proizlazi iz ponosa, a koja bi rekla: “Ne odustajte. Ne dopustite nikome da vas pretekne.” U bitci se vojnici mogu međusobno natjecati, želeći učiniti nešto posebno uočljivo, što će donijeti pljesak njihovog vođe ili suboraca. Treba im nešto što će ih inspirirati—možda želja za slavom—kako bi im dalo hrabrosti da riskiraju gubitak vlastitih života ili da oduzmu živote drugih ljudskih bića. To je vrsta hrabrosti koja će im naizgled pomoći da izvojuju pobjedu u svojoj bitci, iako je to nedostojan motiv za poticanje hrabrosti.

Međutim, hrabrost koja proizlazi iz ispravnih načela, utemeljena na vjeri i uzdanju u Gospodina, nije hvalisavost ili razmetanje, već plemenita i ugodna Bogu. Izvor joj je u spoznaji onoga što je Bog obećao, da nas promatra i želi da budemo sunasljednici s njegovim Sinom u njegovom kraljevstvu. (Rimljanima 8: 17; Otkrivenje 3: 21) On nas temeljito iskušava kako bi vidio hoćemo li se pokazati vjernima. Ta hrabrost uvijek mora biti u tome da se stvari čine na ispravan način—na Gospodinov način.

Poticanje se primjenjuje u svim okolnostima

Ovo poticanje na pravu hrabrost utječe na nas u svakom aspektu života, bilo da se nalazimo u jednoj ili drugoj situaciji. Odnosilo bi se na nekoga s određenom mjerom moći i utjecaja—da takva osoba bude dovoljno hrabra da učini pravu stvar—ono što se smatra Gospodinovom voljom. Takva hrabrost bi nam rekla: “Izvrši svoju dužnost, kakva god bila Gospodinova volja za tebe. Uzдай se u Gospodina, čak i ako će tvoj motiv često biti pogrešno shvaćen.” Trebali bismo imati dobru hrabrost da se zauzmemo za ono što je ispravno, bilo da je naša nagrada u ovom životu ili u onom životu koji dolazi. Prisjećamo se Gospodinovih riječi Jošui na početku njegovog vodstva Izraela: “Samo budi odvažan i hrabar da sve učiniš vjerno prema naredbama, ... Ne skreći od toga ni desno ni lijevo.”—Jošua 1: 7

Poticanje na hrabrost također je namijenjeno poslovnoj osobi koja je kršćanin. Svjetovni prijatelji mogu reći: “Nećeš uspjeti u svom poslu. Ne možeš reklamirati svoj posao. Ako govoriš istinu, ljudi te neće pokroviteljski gledati; otići će na mjesto gdje će im se reći mnoštvo laži.” Ako kršćanin prihvati takav savjet, može voditi veći posao, ali će propasti u glavnoj stvari u životu—razvoju i prakticiranju pravednog karaktera.

Isto vrijedi za sve Gospodinove posvećene ljude, bez obzira na situaciju ili mjesto u ovom životu. Svatko treba zagovarati ispravna načela i ne smije biti malodušan ili se bojati izraziti kršćanski karakter riječju i djelom. (Ivan 3: 21; Jakovljeva 1: 22, 25) Tamo gdje neko načelo upitno, trebali bismo zauzeti stav i reći: “Moja je misao takva i ovakva, i bit ću dužan zadržati svoj stav. Zadovoljit ću se time što ću činiti ono što smatram svojom dužnošću, ne želeći prisiljavati druge; nego ću biti vjeran načelima u koja vjerujem.” Tako bi

čak i oni koji bi mislili drugačije znali da onaj tko im govori ima uvjerenje i da je bio hrabar u izražavanju istog u iskrenosti i poštenju.—Rimljanima 12: 17

Hrabrost u skladu s vjerom

U životu svih Kristovih sljedbenika postoje kušnje i teškoće. Prava vrsta hrabrosti pronalazi priliku da se pokaže u svakom Božjem djetetu. To je vrsta hrabrosti koju Gospodin traži i takva se mora naći kod pobjednika. Samo će njima biti dano mjesto u kraljevstvu nebeskom. Stoga je pouka našeg teksta: Budite hrabri; jer tako ćemo pokazati svoju vjeru u Gospodina. Oni koji se u njega uzdaju i odani su mu bit će hrabri u skladu sa svojom odanošću i vjerom.—Matej 9: 29

Ovakva vrsta hrabrosti bit će uz nas u svim okolnostima. Naš Gospodin, obraćajući se svojim učenicima jednom prilikom, rekao je: “Pred upravitelje i kraljeve vodit će vas poradi mene. ... Kad vas predađu, ne budite zabrinuti kako ili što ćete govoriti. Dat će vam se u onaj čas što ćete govoriti.” (Matej 10: 18-19) Čini se da se ovdje misli ovako: “Ne brinite ako vas dovedu pred one na vlasti.” Gospodinov narod, kakve god okolnosti nastanu, imat će takvu vjeru i povjerenje u Boga da će se hrabro ponašati, oslanjajući se na božansku moć u svim životnim iskustvima.

Način na koji će nam Bog dati usta i mudrost može varirati ovisno o okolnostima. To može biti putem prijedloga drugoga; možda slušanjem iskustva nekog drugog; ili nam može na pamet pasti neki odlomak iz Svetog pisma koji bi nam bio posebno koristan. Ideja je da je naše pouzdanje potpuno u Gospodinu i da se ne trebamo bojati.—Hebrejima 13: 6

Gospodin je uputio gore navedene riječi svo-

jim učenicima—neučenim ljudima. Kad bi bili dovedeni pred “upravitelje i kraljeve” to bi kod njih prirodno izazvalo veliku zabrinutost. Što bi trebali reći? Kako bi mogli odgovoriti tim ljudima—tim velikim, učenim ljudima? Učenici su bili vrlo ponizni i svjesni su svog neznanja; ali Gospodin ih je vodio. Obrazovanje je tada bilo mnogo manje uobičajeno u usporedbi s današnjim. Danas su praktički svi do neke mjere obrazovani. Ipak, Gospodinovo uvjeravanje i dalje bi se odnosilo na nas sada, baš kao što se odnosilo na njegove učenike.

Ako smo u bilo kakvim nevoljama ili poteškoćama, trebamo se sjetiti da nas Sveto pismo uvjerava: “Anđeo JAHVIN tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi.” (Psalmi 34: 7) Ova misao trebala bi nas smiriti i umiriti te nam omogućiti da se hrabro ponašamo, znajući da smo u bliskom odnosu s njim. Tako možemo imati potpuno povjerenje u Gospodina. Nadalje, shvatit ćemo da nismo dovoljno mudri da bismo u potpunosti razumjeli kakve bi mogle biti Božje namjere u vezi s nama u svakom pojedinom iskustvu. Stoga ne znamo kako Gospodin može presuditi u ovoj ili onoj stvari.

“U njega se može čvrsto uzdati”

Prvi učenici razmišljali su o stvarima koje je Isus predvidio za sebe. S pouzdanjem mu je Petar rekao: “Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga!” (Matej 16: 16) Morali su pomisliti: Kako bi Bog mogao dopustiti da mu se dogodi ikakvo zlo? Učenici su zaključili da su te stvari koje je rekao samo figurativne, kao kad im je rekao da moraju jesti njegovo tijelo i piti njegovu krv. (Ivan 6: 53-56) Dakle, kad je rekao: “Sin Čovječji ... da se razapne”, mislili su da je to jedna od njegovih neobičnih riječi koje ne mogu razumjeti.—Matej 26: 2

Stoga su učenici bili prilično uznemireni, začuđeni i zapanjeni kada je Isus uhićen i odveden pred židovski Sinedrij, i umjesto da upotrijebi svoje moći i rječitost, šutio je i dopustio da ga se opovrgava i kleveće. Zatim je njihov Učitelj odveden pred Pilata. Sada, mislili su učenici, Isus sigurno neće oklijevati pred rimskim upraviteljem! Stoga su učenici ponovno bili iznenađeni i zapanjeni kada su se stvari pokazale toliko suprotnima onome što su očekivali. Pa ipak, takav postupak našeg Gospodina bio je nužan u planu Nebeskog Oca, ne samo za Isusa, da bi mogao patiti i zatim ući u svoju slavu, već nužan i za svijet, jer cijena otkupljenja, savršeni ljudski život, mora biti dana kao “otkup za sve”.—1.Timoteju 2: 5, 6; 1.Korinćanima 15: 22; Rimljanima 5: 18

Bog je izjavio da njegov narod neće biti posebno zaštićen na zemaljskoj osnovi. Ako je u njegovoj mudrosti najbolje na bilo koji način nas zgaziti i osramotiti, kao što je učinjeno s našim Učiteljem, trebamo biti hrabri. On će ojačati naša srca, jer se uzdamo u njega i imamo povjerenja u njegovu vlast nad našim iskustvima. Znamo da je previše mudar da bi griješio i da mora postojati motiv, razlog za dopuštenje, što god to bilo. Pouzdano znamo da su sveti dragocjeni u očima Gospodina i da su kao zjenica oka njegova.—Psalmi 17: 8; Zaharija 2: 8

Kakav god bio ishod bilo koje stvari za nas, trebamo to prihvatiti kao od Gospodina, bez obzira možemo li razaznati razlog za to ili ne. Trebamo imati vjeru i nadu, čak i ako je put težak i ako se stvari mogu činiti potpuno suprotnima od onoga što smo očekivali. “U JAHVU se uzdaj, ojunači se, čvrsto nek’ bude srce tvoje: u JAHVU se uzdaj!”—Psalmi 27: 14 ■
